

Ekst van de fraterniteit, waarschijnlijk uit 1980
Origineel ons bezorgd door een broeder van de Spaanse fraterniteit

SAMENVATTING van onze uitwisseling

Charles de Foucauld schreef in 1902 in Beni-Abbes: *"Ik wil alle inwoners, christenen, moslims, joden en afgodendienaars, ertoe brengen mij te beschouwen als hun **universele broeder**".*

Dit beschouwen we als een essentieel element van zijn boodschap. Hoe beleven we dit? Hier volgen enkele belangrijke elementen die we uit onze uitwisseling kunnen trekken.

1) Men kan niet spreken van universaliteit zonder geworteld te zijn in een zeer concreet milieu, zoals dit ook bij Jezus van Nazareth was. De diepe ontmoeting in vriendschap met een zeer reële persoon brengt ons in gemeenschap met een heel milieu of een heel volk. Door ons zoveel leed van de armen eigen te maken, verenigen wij ons met wat universeel is in het menselijk hart. Op die manier kunnen we de universele mens gemakkelijk tegenkomen in elke situatie.

2) In onze verschillende groepen - fraterniteiten of andere - leren wij de universaliteit kennen met respect voor de verscheidenheid aan temperamenten, levenswijzen, situaties, mogelijkheden, enz. Een mens kiest niet zijn broers of zusters; op dezelfde manier moeten in een gezin de ouders de verscheidenheid van hun kinderen aanvaarden. Weten hoe te luisteren lijkt essentieel om de ander in zijn of haar oorspronkelijkheid te verwelkomen.

3) Deze aanvaarding moet, om authentiek te zijn, in waarheid en helderheid worden verdiept, zodat eenieder wordt erkend en aanvaard in wat hij is, in zijn eigen bestemming of engagement, zelfs als dit overdreven lijkt. De levensherziening in de diepte is noodzakelijk om ons te situeren ten opzichte van de gemeenschappelijke roeping van onze groep.

4) Het verlangen om 'universaliteit' te beleven gebeurt dikwijls in lijden omdat het misverstanden en breuken, ontmoetingen met hindernissen, spanningen en zelfs onmogelijkheden met zich meebrengt. Hoe kunnen we de rijken liefhebben als we lijden met de armen? Hoe kunnen we in een concreet geval komen tot vergeven? Evenzo wanneer we ons machteloos voelen tegenover de enorme problemen van de wereld. Dit alles dwingt ons tot het beleven van de universaliteit in hoop, gesteund door gebed. Wanneer alles ons overstijgt, is het tijd om God te vragen onze broeder te vergezellen.

5) De universaliteit is voor ons niet natuurlijk. Zij komt alleen tot ons door Christus; in Hem vinden wij de eenheid van alle mensen. In het gebed wijken de belemmeringen. De eucharistie en het offer van het lijden in vereniging met het mysterie van onze verlossing, hebben een universele uitwerking.

6) Een universele actie is onmogelijk. Maar ons hart moet universeel worden: alle mensen zijn onze naasten; onze verantwoordelijkheid gaat uit naar ieder van hen. Universeel zijn betekent niet alleen respect hebben voor de ander, de arme, de niet-christen en zelfs de moslim, maar sluit ook de nederigheid in die ons in staat stelt van anderen te leren, door hen te worden omvormd en geëvangeliiseerd.

Wij worden verleid door de zelfgenoegzaamheid, die ons verhindert onze menselijke relaties te vernieuwen en door het gevoel dat wij de anderen niet altijd nodig hebben. Wij hebben de illusie te geloven dat wij universeel zijn omdat wij over veel informatie beschikken; maar intellectuele cultuur is niet genoeg; wij hebben nederigheid en realisme nodig.

De verantwoordelijken van de fraterniteiten

(Vertaling van Guido DEBONNET. Dank u!)

RESUMEN de nuestros intercambios

Carlos de Foucauld escribía en Beni-Abbés en 1902:

"Quiero acostumbrar a todos los habitantes: cristianos, musulmanes, judíos e idólatras a mirarme como su Hermano Universal"

Esto nos ha parecido un elemento esencial de su mensaje. Cómo lo vivimos? He aquí unos puntos importantes que se sacan de nuestros intercambios:

1) No se puede hablar de universalidad sin estar enraizado en un medio muy concreto como lo estuvo Jesús en Nazaret.

El encuentro profundo en la amistad con una persona concreta nos pone en comunión con todo un medio o todo un pueblo. Haciendo nuestros, tantos sufrimientos de los pobres, nos unimos a lo que es universal en el corazón del hombre. Así se sabrá fácilmente encontrar, en todas las situaciones, el hombre universal.

2) En nuestros grupos concretos -fraternidades, etc... se hace el aprendizaje de la universalidad en la actuación de la diversidad de temperamentos, de maneras de vivir, de situaciones, de opciones, etc... Uno no escoge a sus hermanos, a sus hermanas. Asimismo, en una familia, los padres deben aceptar la diversidad de sus hijos. Saber escuchar, parece primordial por completo para acoger al otro en su originalidad.

3) Esta aceptación para ser auténtica debe ser profundizada en la verdad, en la claridad, a fin de que cada uno sea reconocido y admitido en lo que él es, en su destino propio o su compromiso, por muy extremo que nos parezca. Es necesaria la "Revisión de Vida" en profundidad, para situarse de cara a la común vocación de nuestro grupo.

4) Querer vivir la Universalidad se hace a menudo en el sufrimiento, porque esto lleva consigo incompresiones y ruptura, encuentro de obstáculos, de tensiones, ver imposibilidades. ¿Cómo amar a los ricos cuando sufre con los pobres alguno? ¿Cómo en un caso concreto llegar al perdón? Así como cuando uno siente su impotencia ante los enormes problemas del mundo.

Todo esto nos obliga a vivir la Universalidad en la esperanza, impulsada en la oración. Cuando todo nos sobrepasa, es el momento de pedir a Dios que El acompañe a mi hermano.

5) La universalidad no es natural. Sólo nos llega a través de Cristo: es en El donde encontramos la unidad de todos los hombres. En la oración, las barreras quedan abolidas. La oración eucarística y la ofrenda del sufrimiento, en unión con el misterio redentor, tienen una eficacia de alcance universal.

6) Una acción universal es imposible. Pero nuestro corazón, debe llegar a ser universal: todos los hombres son nuestro prójimo, nuestra responsabilidad está comprometida con cada uno.

Ser universal, no es solamente el respeto al otro, al pobre, al no-cristiano, más especialmente a nuestro hermano musulmán, sino que es la humildad que permite aprender del otro, de ser transformado y evangelizado por él.

Estamos tentados por la autosuficiencia que nos impide renovar nuestras relaciones humanas y de sentir que uno tiene sin cesar la necesidad de los demás.

Tendremos la ilusión de creernos universales porque poseemos una vasta información: la cultura intelectual no es suficiente, es preciso humildad y realismo.

Los Responsables de las Fraternidades.-